

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. O.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. CPR-30194-3/ČJ-2024-930310-V227,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-128747-15/ČJ-2024-000022-SV ze dne 17. 4. 2024, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské

republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 3 let. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl stanoven od doby, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl, že protiprávnost spočívající v neoprávněném pobytu je vždy trvajícím skutkem, není možné jej postihnout za protiprávní stav, kterého se měl dopustit na území EU od 30. 10. 2020 do 9. 6. 2021, a poté od 31. 10. 2003 do 16. 4. 2024 a tato dvě období následně sečíst a dospět k závěru o nelegálním pobytu ve výměře 392 dnů. Žalobce se domnívá, že pokud pobýval na území EU neoprávněně, avšak následně se stal jeho pobyt oprávněným, tak je pro účely řízení o správním vyhoštění rozhodné toliko období od ukončení posledního legálního pobývání do doby odhalení protiprávnosti. Právně z tohoto důvodu je dle něj právní úprava koncipována způsobem „*pobývá-li*“. Ačkoliv je zjevné, že se dopustil nelegálního pobytu v ČR, resp. v EU, je řádné vymezení doby trvání protiprávního stavu dle žalobce elementární předpoklad zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán vymezil vytýkané období nesprávně a rozhodnutí je tak nezákonné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že jeho rozhodnutí bylo řádně odůvodněno včetně vymezení žalobcova neoprávněného pobytu. Žalovaný dodal, že dobu správního vyhoštění v délce 3 let považuje vzhledem k žalobcově neoprávněnému pobytu na území ČR v délce 219 dní včetně doby neoprávněného pobytu na území členských států EU a smluvních států považuje za adekvátní a přiměřenou.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 16. 4. 2024 byl pobytovou kontrolou provedenou dne 16. 4. 2024 zjištěn neoprávněný pobyt žalobce v bytě, kde se nacházel spolu s dalšími cizinci. Žalobce předložil hlídce cestovní doklad Uzbekistánu, jeho kontrolou bylo zjištěno, že disponoval estonským vízem s platností do 29. 10. 2020 a doklad obsahoval také razítko s žádostí o pobyt žalobce v Polsku ze dne 10. 6. 2021. Nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce v ČR.
6. Při výsledku žalobce sdělil, že dne 26. 11. 2019 přicestoval z Ukrajiny do Lotyšska, poté jel do Estonska, Polska a do ČR přicestoval asi 11. 9. 2023. V Polsku si zažádal o vízum a čeká, než se potvrdí, proto si zajel do ČR. Nevěděl, že zde je nelegálně, myslel, že může cestovat. Přijel se sem podívat na město, i když zde je již od září, neví, proč by se to nemělo. Bydlí v bytě na adrese X, bydlí tam také jeho kamarád. Žádnou smlouvu na bydlení nemá, pracuje na brigádách, aby měl na jídlo. Není si vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR, zažádal o polské vízum. Žádný majetek zde nemá. Peníze mu posílají z domova, když potřebuje, zasílá mu je manželka z Uzbekistánu. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Má finanční prostředky na vycestování, zavolá rodině a pošlou mu je. Je ženatý, má dvě děti, rodinu má v Uzbekistánu. Jsou tam dále jeho sourozenci a matka, otec již zemřel. S rodinou je v kontaktu, miluje ji. V ČR nikoho nemá. Nepáchal zde žádnou trestnou činnost. V domovském státě byl naposledy v říjnu 2019. Ve vlasti má dům. Žádná překážka vycestování mu není známa, může klidně odcestovat. V Uzbekistánu mu nic nehrozí.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Soud úvodem konstatuje, že žalobce v žalobě nezpochybnil, že se dopustil neoprávněného pobytu na území ČR, členských států EU a smluvních států. Podstatou jeho námitek je toliko to, že dle něj správní orgány nevymezily délku jeho neoprávněného pobytu správně a přezkoumatelně, k čemuž poukázal na to, že zákonné a přezkoumatelné vymezení délky neoprávněného pobytu je dle něj podstatou zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále v této souvislosti namítl, že není možné jej postihnout neoprávněný pobyt, který již netrvá.
11. Soud poukazuje na rozsudek NSS dne 29. 3. 2016, č. j. 5 Azs 121/2015-32, kde uvedl, že: *„správní orgány mohly rozhodnout o správním vyhoštění stěžovatelky pouze za splnění podmínek stanovených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, tj. pokud by stěžovatelka pobývala na území České republiky bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. K učinění takového závěru ovšem musí být přesně a bez pochybností stanovena doba neoprávněného pobytu stěžovatelky na území České republiky, a to včetně jejího počátku a konce.“*
12. Správní orgán I. st. v rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval od 11. 9. 2023 do 17. 4. 2024 bez pobytového oprávnění. Dále konstatoval, že žalobce dále pobýval na území členských států EU a smluvních států od 30. 10. 2020 do 17. 4. 2024 taktéž bez oprávnění. Dále správní orgán I. st. uvedl, že k legalizaci pobytu nebyly učiněny žádné kroky a žalobce zde vykonával po celou dobu pracovní činnost. Doba pobytu v ČR byla v textu zvýrazněna, avšak vzhledem k opakování závěru o době neoprávněného pobytu jak v ČR, tak i v shengenském prostoru, je dle soudu zřejmé, že správní orgán přihlédl k neoprávněnému pobytu nejen v ČR. Shodně konstatoval o obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně také žalovaný. Doba neoprávněného pobytu dle správního orgánu je zřejmá, neoprávněný pobyt žalobce v ČR je podmnožinou neoprávněného pobytu žalobce v shengenském prostoru, neboť území ČR je součástí shengenského prostoru.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je třeba délku neoprávněného pobytu žalobce korigovat, neboť je nutné odečíst dobu, kdy byl oprávněn k pobytu v Polsku z důvodu, že tam podal žádost o pobytové oprávnění. Uvedl, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru oprávněně dne 26. 11. 2019, kdy disponoval estonským vízem s platností do 29. 10. 2020. Poté následoval neoprávněný pobyt od 30. 10. 2020 do 9. 6. 2021 (223 dní neoprávněně na území členských států EU a smluvních států) – po konci platnosti estonského vízového oprávnění do podání žádosti o povolení k pobytu na území Polska. Dále žalobce od 10. 6. 2021 do 30. 10. 2023 pobýval oprávněně na území Polska na základě podané žádosti o

povolení k pobytu, s povinností setrvat na území Polska do konce řízení o žádosti (dne 30.10.2023 ukončeno – pobyt neudělen). Od 31. 10. 2023 do 16. 4. 2024 pobýval žalobce opět na území neoprávněně (169 dní neoprávněně na území členských států EU a smluvních států) – dne 16. 4. 2024 byl zajištěn a dne 17. 4. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Zároveň byl žalovaným konstatován neoprávněný pobyt na území ČR od 11. 9. 2023 do 16. 4. 2024 (219 dní neoprávněně na území České republiky).

14. Dále žalovaný uvedl, že našel odlišnosti ve výčtu počtu dní neoprávněného pobytu oproti závěrům správního orgánu I. stupně. To však nemělo vliv na stanovení délky správního vyhoštění. Žalobcův neoprávněný pobyt neoprávněný pobyt na území členských států EU a smluvních států trval od 30. 10. 2020 do 9. 6. 2021 (223 dní) a od 31. 10. 2023 do 16. 4. 2024 (169 dní), v součtu 392 dní. A souběžně byl neoprávněně na území ČR od 11. 9. 2023 do 16. 4. 2024 (219 dní). Soud má za to, že i žalovaný srozumitelně vymezil dobu pobytu žalobce bez pobytového oprávnění a to jak v ČR, tak celkově v shengenském prostoru. Námitka neurčitosti doby neoprávněného pobytu není důvodná.
15. Co se týče námítka „trvajících skutků“, resp. tvrzené podmínky nepřetržitosti neoprávněného pobytu, má soud za to, že z pojmu „pobývá-li“ v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nijak neplyne, že by pořádkové opatření ve formě správního vyhoštění bylo podmíněno pouze souvislým, časově nepřetržitým protiprávním stavem neoprávněného pobytu. Naopak by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, aby za každý jednotlivý neoprávněný pobyt bylo cizinci uloženo samostatné správní vyhoštění, kdy by nebyl zřejmý vztah těchto rozhodnutí vydaných ve shodný okamžik. Pokud by se tak stalo, nemohlo by dojít ke sčítání dob správního vyhoštění. Jakkoli zákaz pobytu uložený správním vyhoštěním není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu, lze argumentaci žaloby připodobnit tvrzení zloděje, že neukradl tři cihly zlata, ale pouze jednu, jednu v pondělí, jednu ve středu a jednu v pátek. Shodně jako absence výkonu zlodějského řemesla u dotyčného zloděje je bez významu, že žalobce v mezidobí neoprávněného pobytu získal dočasně pobytové oprávnění, neboť se nejedná o rozhodnutí, které by mělo jakékoliv právní účinky na předchozí protiprávní stav – neoprávněný pobyt. Získání pobytového oprávnění mělo právní účinky pouze pro jím dané období, a to pouze ve sledovaném smyslu, tedy že v rozhodném období se žalobce mohl zdržovat na určitém území oprávněně.
16. I kdyby bylo tvrzení žalobce přiléhavé, doba posledního neoprávněného pobytu a to i jen na území ČR byla v takové rozsahu dnů, že uložený zákaz pobytu soud považuje za zcela přiměřený. Tudíž i kdyby byla námitka nepřetržitosti důvodná, jako že není, neměla by vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť správní vyhoštění i doba zákazu pobytu by obstála i bez zřetele k neoprávněnému pobytu před podáním žádosti o povolení pobytu v Polsku.
17. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 8. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce